

den lov, der kan få de mest fatale konsekvenser for naturen i Danmark. For i al sin enkelhed er det sådan, at hvis vi, der er pessimister på det her område, får ret, er det irreversibelt, så kan der ikke rettes op på det her. Det er jo sådan, at hvis der først bliver bygget i de her områder, det være sig sommerhuse, gylletanke eller erhverv, er det vel næppe til at forestille sig, at man skulle gå ud og fjerne dem igen, når en ny regering kommer til.

Derfor er det heller ikke nogen hemmelighed, at vi hele vejen igennem, jeg havde nær sagt, næsten desperat har forsøgt at få et forlig med regeringen på det her område. Hr. Vesselbo nævnte tidligere, at det aldrig var til at vide, hvor det var, vi ville have indrømmelserne osv. Jeg ved godt, at man nogle gange skal tale med lidt store bogstaver, for at hr. Eyvind Vesselbo forstår det. Det var også grunden til, at vi meget tydeligt på forsiden af Politiken den 15. april 2005 forsøgte med overskriftstyper at gøre det begribeligt, præcis hvor det var, vores største, kan man sige, krav lå. Det var også derfor, vi glædeligt konstaterede, at hr. Vesselbo kvitterede for det i samme anledning i avisen og sagde, at det med § 3-området ville man gerne diskutere.

Kl. 16.10

Det andet, vi så har snakket med om, er de her beskyttelseslinjer, og om man kunne forestille sig en eller anden form for overvågning osv. af dem. Men det er § 3, der har været helt i centrum hele vejen igennem, og det tror jeg egentlig ikke der er nogen der vil være uenig med mig i. Der er ikke nogen, der har været i tvivl om, at det var det, der betød noget for os.

Så er det blevet sagt, at når man er bange for at lægge det hos kommunerne, så er det, fordi man ikke tror på kommunalpolitikere, så er det, fordi man ikke har tillid til kommunerne, og så er det, fordi man er mørkemand osv. Nu vil jeg sige, at jeg helt grundlæggende mener, at beskyttelsesniveauet er større, hvis der er to myndigheder, der kigger på det her, i stedet for én myndighed. Alene derfor vil jeg gerne have, at der er to myndigheder til at kigge på det her. I dag er der jo altså kommunen, og så er der amtet, og i fremtiden vil der kun være kommunen.

Jeg er også bekymret for, hvordan vi får kompetencen fra de her 60-70 medarbejdere, der i dag er på landsplan, delt ud på 98 kommuner. Det er jo sådan et helt konkret fysisk og menneskeligt personaleproblem, hvordan vi får dem fordelt på 98 kommuner. For det er helt indly-

sende, at der ude i kommunalbestyrelserne selvfølgelig vil være folk, der er naturvenlige og folk, der ikke er det, ligesom der er herinde i Folketinget. Det er ikke dårlige mennesker, der sidder i kommunalbestyrelserne.

Men først skal vi altså have et helt myndighedsniveau væk. Det mener jeg ikke man kan diskutere, det er sådan objektiv sandhed, at det gøres. Så er der kun ét myndighedsniveau tilbage. Der er vel næppe nogen tvivl om, at når de økonomiske forhandlinger om konsekvensen af hele den her strukturreform er overstået, så vil kommunerne stå tilbage med en kæmpe opgave og være under et enormt økonomisk pres. Det er netop i den situation, at vi frygter, at når man samtidig overhovedet ikke har et fagligt sikkerhedsnet og en anden myndighed til at støtte kommunerne i de langsigtede tankegange, så er fristelsen for den kortsigtede økonomiske gevinst desværre meget nærliggende.

Derfor håber jeg, at ministeren har mulighed for at besvare, for det står nemlig ikke helt klart for mig, det er et ærligt ment spørgsmål, hvilke mekanismer man vil bygge ind for at se, hvordan det går. For der skal vel foregå en eller anden form for registrering af, hvilke tilladelser der bliver givet, hvordan det går med udviklingen i registreringen af § 3-områder, hvordan det går med udviklingen af dispensationer i § 3-områder, hvordan det går med at bygge i beskyttede områder osv.

Hvis vi nogen sinde får chancen for at evaluere betydningen af denne her lov, må jeg jo æde mine ord i mig igen, hvis man foretager en sådan evaluering og det viser sig, at kommunerne ikke har ændret praksis på området i forhold til det forgangne år. I så fald æder jeg gerne min hat.

Til sidst vil jeg bare sige, at man selvfølgelig altid kan diskutere, hvor meget tid man skal bruge på at diskutere forløbet i sådan en forhandlingsproces. Når vi lægger lidt vægt på det, er det, fordi der tegner sig et billede af, at vi har en miljøminister, som jeg i og for sig tror at vi er mange der har en stor sympati for, men som ikke får lov til at føre den miljøpolitik, hun ønsker at føre, fordi der sidder et støtteparti, der hedder Dansk Folkeparti, som har foden solidt plantet på bremsklodsen.

Jeg synes bare, det er vigtigt, at det budskab når ud, at selv om man kan have habile, dygtige ministre i regeringen, hjælper det ikke noget, hvis de er medlemmer af en usympatisk regering, der ikke vil foretage sig noget progressivt